

de Bestemmelser, der kommer til at træde i Stedet for den.

Med disse Bemærkninger kan jeg anbefale det høje Ting at forhandle videre om Lovforslaget, saaledes som det er sendt os fra det andet høje Ting. Jeg antager, at det er heldigst at sende Lovforslaget i Udvalg, og at dette Udvalg meget hurtigt gør sit Arbejde færdigt, saaledes at vi snarest muligt kan faa dette Stridsspørgsmaal ud af Verden, der nu allerede i alt for lang Tid har lagt Beslag paa Rigsdagens Opmærksomhed.

Slengerik: Det forholder sig jo saadan, at der er Enighed om de 11 af de 12 Paragraffer, som det foreliggende Lovforslag indeholder, men om den ene Paragraf er der Uenighed. Landstinget har taget ud af Lovforslaget den § 7, Ministeren havde foreslaaet, og har sat en anden § 7 ind, og det er om denne § 7, der er den store Uenighed. Jeg har ikke hørt nogen god Motivering for den § 7, som Landstinget har sat ind; det forekommer mig i hvert Fald, at den Motivering, som det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) gav, var ganske ualmindelig svag. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Medlem mente, at man skulde lade August-Loven bortfalde den 1. Juli, for at de danske Sønderjyder, der eventuelt faar Sæde her i Rigsdagen, kan slippe for at forhandle om saa prosaiske Ting som Prisregulering, Rationering og deslige. Men der er ikke noget Menneske, der kan afgøre, hvorvidt Forholdene paa den Tid, da Sønderjyderne faar Sæde i Rigsdagen, er saaledes, at man kan fritage baade dem her i Danmark og dem, der kommer til at gaa sammen med Danmark, for disse Ting. Det kan det ærede Medlem fra Ringkøbing ikke paa nogen som helst Maade garantere; det ser snarere ud, som om Udviklingen gaar i modsat Retning. Vi har haft Dyrtid længe, og den Dyrtid, vi har i Øjeblikket, er den dyreste af alle de Dyrtider, vi har haft, og det er muligt, at Forholdene vil blive saaledes, at i den nærmeste Tid vil Dyrtiden stige i endnu højere Grad. Derfor er der ikke noget Menneske, der har Ret til at gaa ud fra, at paa den Tid, de danske Sønderjyder tager Sæde i den danske Rigsdag, skulde alle den Slags Bestemmelser som de, der er truffene i Henhold til August-Loven, være fuldstændig overflødiggjorte.

Som sagt, de Grunde, jeg har hørt givet for Landstingets Affattelse af § 7, har været meget tynde; og jeg tvivler paa, at der kan gives gode Grunde. Men den Mulighed er

naturligvis ikke udelukket, at man kan finde paa nogle gode Grunde, og jeg mener, at Folketingets Flertal er i denne Sag som i alle andre Sager villigt til at se Tiden an og se paa Tingene, hvis de kommer til at foreligge. Vi har ikke noget imod at gaa ind paa en Forhandling om dette Lovforslag. Jeg antager, at ved en Udvalgsbehandling maa der kunne opnaas Klarhed over, hvorvidt den § 7, som man har foreslaaet i Landstinget, er hensigtsmæssig eller ikke. Jeg vil forbeholde mig senere, naar denne første Behandling af Sagen er endt, at stille Forslag om at henvise Lovforslaget til et Udvalg, og der vil man vel ogsaa kunne opnaa den Klarhed, der er nødvendig, for at man i Folketinget kan træffe den Afgørelse, som er bedst for vort Land og for vort Samfund i en Sag, der er af saa betydelig Vigtighed som denne. I øvrigt kan jeg ganske slutte mig til den Motivering og de Udtalelser, der er fremsatte af den højtærede Indenrigsminister; og da jeg fuldt vel indser, at der ikke her ved Sagens første Behandling kan træffes nogen Afgørelse af det Stridsspørgsmaal, der ligger for, finder jeg det i Øjeblikket overflødigt at sige mere. At staa og sige overflødige Ord her i Tinget bryder jeg mig ikke om.

Birck: Siden vi sidste Gang behandlede Afviklingsloven, har vi faaet en Art nyt Ministerium Zahle. Ved nærmere Besigtigelse viser det sig, at det er de samme udmærkede Personer, ganske vist eller rettere sagt forhaabentlig lutrede og afkølede og rede til at modtage Ræson efter at have gennemgaaet den Ventetid. Jeg haaber og tror, at Ministeriet har lært noget af disse 2 Uger, der gik; de har lært deres Magts Begrænsning, og de har vel ogsaa lært de 3 Ting, som f. Eks. den ærede konservativ Ordfører, det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen), præciserede. For det første: at Statslaanet kunde vente med Radifikationen; det kunde vente og det indtil 1. April. Dernæst: at Afviklingsloven er det nødvendigt at knytte til Statslaanet. Ogsaa det har de Herrer indset. Og endelig har de Herrer indset, at en fast Tidsfrist var mulig, ja, var rimelig. Naar de Herrer i de Uger har lært saa meget, haaber jeg, at de da ogsaa i den resterende Uge vil kunne supplere deres Lærdom. Forsaa vidt det Interregnum, der har været, har givet Anledning til en Afkøling, har egentlig den Tragikomedie, som der i disse 14 Dage har været med et Ministerium, der paa samme Tid var og ikke var, haft sin Fordel. Men jeg vil gerne sige, at